

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Un poll ressuscitat...

1 De què va? Chicken Little alarma el poble dient que el cel cau damunt la Terra, com sigui que no és cert, tothom se'n riu, però un mal dia...

2 Com va? Walt Disney recupera aquella rànica faula del pastor que, per fer broma, avisa que el llop ataca els ramats. Tothom s'esglaia. Però quan de veritat el llop es presenta, ningú no se'l creu... al pastor. A *Chicken Little*, el llop és el cel. Com sigui, però, que el cel no pot despenjar-se per molt que els del PP i la Conferència Episcopal Espanyola s'hi entestin, qui acaba atacant de veritat la Terra són els dolents marcians de torn. Què per això es van inventar. Amb un ús efectiu i

brillant de l'animació per ordinador, aquests *dibus* donen el pego. Així, les aventures del pollet i els seus amics *freakies* tenen el sabor de les històries de tota la vida -l'heroi camina com Chaplin!-, però amb el *look* que avui reclama el consumidor infantil. Entre cançons de les Spice Girls i un toc de paròdia que pica l'ullet de mamàs i papàs acompanyants, el film s'apunta a la suada ètica del perdedor nat i vilipendiat, però que acaba ressuscitant potent

fet un heroi guapo i aclamat per tots.

3 I va: per a nens i nenes amb suficient poder de decisió com per a fer-se acompanyar, i també per a progenitors nostàlgics que volen reviscolar temps passats.

Chicken Little

Director: Mark Dindal. Producció: Walt Disney. Disseny artístic: Lone Porking. Veus: John Cusak, Zach Braff. EUA, 2005. 81 m. Lauren, Principal, Tàrrega (Majèstic), Fraga (Florida).